

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

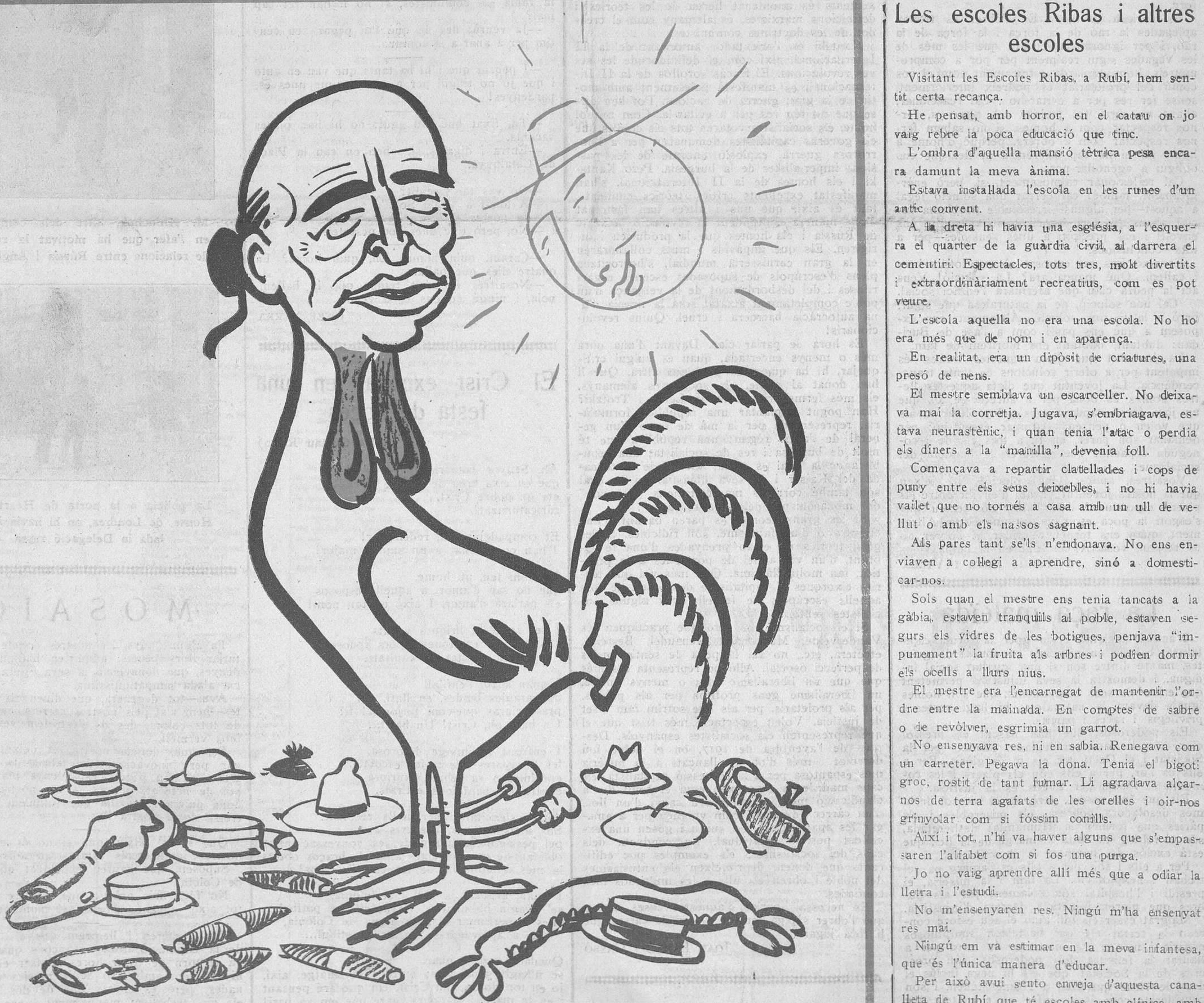
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONAPREUS DE SUBScripció
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

L'EXIT DE LA SETMANA

"El Gallo"

Les escoles Ribas i altres escoles

Visitant les Escoles Ribas, a Rubí, hem sentit certa recança.

He pensat, amb horror, en el cataüf on jo vaig rebre la poca educació que tinc.

L'ombra d'aquella mansió tètrica pesa encara damunt la meva ànima.

Estava installada l'escola en les runes d'un antic convent.

A la dreta hi havia una església, a l'esquerra el quarter de la guàrdia civil, al darrere el cementiri. Espectacles, tots tres, molt divertits i extraordinàriament recreatius, com es pot veure.

L'escola aquella no era una escola. No ho era més que de nom i en aparença.

En realitat, era un dipòsit de criatures, una presó de nens.

El mestre semblava un escarceller. No deixava mai la corretja. Jugava, s'emibriagava, estava neurastènic, i quan tenia l'atac o perdia els diners a la "manilla", devenia foll.

Començava a repartir clatellades i cops de puny entre els seus deixebles, i no hi havia vailet que no tornés a casa amb un ull de velut o amb els nassos sagnant.

Als pares tant se'ls n'endonava. No ens envienaven a col·legi a aprendre, sinó a domesticar-nos.

Sols quan el mestre ens tenia tancats a la gàbia, estaven tranquil·lis al poble, estaven segurs els vidres de les botigues, penjava "impunement" la fruita als arbres i podien dormir els ocells a llurs nius.

El mestre era l'encaixat de mantenir l'ordre entre la mainada. En comptes de sabre o de revòlver, esgrimia un garrot.

No ensenyava res, ni en sabia. Renegava com un carreter. Pègava la dona. Tenia el bigot groc, rostit de tant fumar. Li agradava alçarnos de terra agafats de les orellas i oïr-nos grinyolar com si fossim conills.

Així i tot, n'hi va haver alguns que s'empasaren l'alfabet com si fos una purga.

Jo no vaig aprendre allí més que a odiar la lletra i l'estudi.

No m'ensenyaren res. Ningú m'ha ensenyat res mai.

Ningú em va estimar en la meva infantesa, que és l'única manera d'eduar.

Per això avui sento enveja d'aquesta canalla de Rubí, que té escoles amb clínica, amb cuina, amb "water", amb bany, amb gimnasi, amb guarda-roba, amb "kindergarten".

Els desitjo la mateixa sort als meus fills.

ANGEL SAMBLANCAT

El conflicte Anglo-Egipci

La topada del Parlament egipci amb el Govern era de preveure.

Més direm.

Era inevitable.

El Parlament és d'elecció popular. I el rei i els seus ministres han estat nomenats, directa o indirectament, per Anglaterra.

Com voleu que s'entenguin? Com és possible que es posin d'acord?

Sigui la que es vulgui la solució que al conflicte es doni, aquest seguirà latent.

La independència del país faraònic és un mite.

Anglaterra l'ha reconegut en el paper, però no la respecta en la realitat.

Ha conservat la direcció política, el control militar i econòmic.

El canal de Suez és seu. La producció cotonera de la vall del Nil, també. L'alt comandament de l'exèrcit el designa el Foreign Office.

Poden estar amb tot això conformes els nacionalistes egipcis?

No. No ho poden estar. No ho estan. No ho estaran mai.

Els conflictes entre el poble i el Govern es repetiran, doncs, indefinidament, fins que a Egipte hom li reconegui la independència plena i absoluta.

Una SOLUCIÓ!

Voldriem parlar a l'obrer, no superficialment, d'una manera vaga, en què les paraules, flotant a l'aire, produeixen una música plaenta a les oïdes, però de negatius resultats pràctics.

Voldriem parlar a l'obrer, d'una falsa que nostres paraules li arribessin al cor, neguitant-lo, fent-lo reflexionar serenament sobre la situació social actual.

Anys enrera, l'ofici era tingut com una dignitat tan elevada que, l'home que no en tenia, era tingut per un ningú. Avui dia, tant si tens ofici com no, els que hem de defensar les prosaïques llégums treballant a jornal en un ofici, quan hem arribat a terme a força de voluntat per aguantar les impertinències de companyans, encarregats i amos, som mirats amb el desprecí que s'esguarda una cosa l'abundància de la qual fa que la posseeixis sense cap esforç.

Es curiosa la cosa. En l'obrer es troben aplegades la raó de la força i la força de la raó, i per ignorància, encara que les més de les vegades sigui realment per por a comprometre's, hom esguarda estoïcament com el cos comú del proletariat es podreix interiorment, sense fer res per a evitar-ho. Cal reaccionar, abans no sigui tot podrit; cal, almenys, fer-nos respectar com a homes, si no sabem fer-nos respectar com a obrers, perquè d'home a home no hi ha cap diferència ni llei que ens obligui a agenollar-nos.

Cal reflexionar calmament, sí, però enèrgicament, també; cal cercar una solució legal a aquest—per alguns—irresoluble problema social, abans que una desorientació anàrquica ens envoi i ens precipiti a unes sensibles—per a tots—conclusions.

Es això fins ací exposat el que tots sabem i callem. Què manca ara? La solució! Veus ací la pedra clau que afermarà l'edifici social.

Cal una solució, de la naturalesa que sigui; però a la fi, una solució. Altrament, ens exposem a què ens passí com a l'ase de Buridan: dubtant, dubtant ens morirem de fam.

La joventut que dicta aquestes lletres és important per a oferir solucions de tanta transcendència. La joventut que dicta aquestes lletres només és bona per a adreçar-se als que un dia foren capdavanters del proletariat, als que volen o pensen continuar essent-ho; per demanar son parer, en fi, a tots els de reconeguda capacitat que portaren la bandera del socialisme.

Vosaltres, amics: Una solució! No deixeu que la nostra joventut s'acabi d'envilir entre els plaers esportius i dels balls; no deixeu que s'escrigui la poca espiritualitat que resta. Altrament, quan ens tornieu a cridar, si l'obrer no us respon, vosaltres en tindreu la culpa.

LLUÍS BOTA I VILLÀ

La raça maleïda

L'actual Societat, reixa gper la fèrula capitalista, basada en principis econòmics i egoïstes, manté dintre son si una igualtat social indigna, i demostra la seva injustícia permetent que entre els seus components, que són homes iguals davant la naturalesa, hi hagi castes i privilegis i races i partits.

Els poderosos, que han nascut en bressol d'or, són la raça privilegiada. Mismats per la Societat i el Destí, tot els hi és glòria. Per a ells és l'or, per a ells són els plaers i les comoditats, i sols per a ells és la justícia.

Els que han nascut, però, en el bressol de la més desoladora pobresa, els miserables i els pàries que formen la Humanitat desheretada, són el rebuig que està al marge de la llei, que està exclòs del banquet de la vida.

Per a ells i sols per a ells és l'amarg pa del treball i l'exploitació. La fam i la misèria, el presidi i l'hospital són solament per als pobres que ploren injustícia darrera d'injustícia.

Malgrat ésser els qui amb el seu esforç conreen la terra, els qui basteixen sumptuosos edificis i menen els monstres de ferro per a llaurar la felicitat dels poderosos, són proscrits de la Societat, que els hi nega inclús el dret de viure que com a homes tenen, i són considerats com éssers inferiors, el mateix que besties.

Són la raça maleïda que, com la llegendaria i errabunda dels jueus, no té pàtria i és perseguida pels poderosos que sadullen amb la suor humana llur fam insaciabile de lucre i predomini.

Es la raça irredempta que té ungida en el seu front la corona d'espines de totes les malvestats, que apurant l'amarg calze de les inhumanes injustícies, espera en mig de llurs dolors, com el Jieu Errant, l'aparició de l'home, el déu o el diàmon, que la redimeixi i la deslliuri, després d'una lluita terrible en què s'ensorraran i esmicolaran per sempre més els pòdiers que han oprimit durant els segles pretèrits a tota la Humanitat.

SALVADOR MAJÓ

Per les obres els co-neixereu

Kantski, el gran teoritzador del socialisme científic, el qual pels seus grans drets i coneixements és anomenat heren de les teories i definicions marxistes, és alemany com el creador de les doctrines comunistes.

Kantski és l'orientador autoritzat de la II Internacional, així com el definidor de les seves revolucions. El fracàs sorollós de la II Internacional, es manifestà palestament amb motiu de la gran guerra de naçions. Pot ben dir-se que no féu res per a evitar-la. Com un sol home, els socialistes votaren tots els crèdits que els governs capitalistes demanaren per a l'horrorosa guerra, explosió enorme de les passions imperialistes de la burgesia. Però Kantski i els homes de la II Internacional, s'han manifestat exponents crítics, teòrics emblemàtics, tant és així, que uns i altres han fastimat d'una manera contundent la revolució bolxevic de Rússia i els homes que la produïren i dirigiren. Els que impàvids i muts collaboraren en la gran carnisseria mundial, s'horroritzaren plens d'escripçons de suposades escenes esgarrioses i del desbordament de la venjança d'un poble completament aixafat sota la tiranía d'una autocràcia barroera i cruel. Quins revolucionaris!

Es hora de parlar clar. Davant d'una obra més o menys encertada, quan es vulgui criticar, hi ha que posar-n'hi una altra. Què li han donat al poble, els socialistes alemanys, els més fermes criticadors de Lenin i Trotzki? Han pogut implantar una república formulària, representada per la mà de ferro d'un general de l'antic règim; una república que té molt de burgues i res de socialista; una república en la qual es parla, sovint, de la tornada del Kaiser i la seva dinastia, en la qual són també corrents manifestacions "kolosals" del monarquisme dels "caps d'acer".

Si les grans teories es paren davant d'una etiqueta o d'un fantasma, són ridícules. Si les grans teories no estan prenyades d'una fe vivant, d'un viu anhel de portar-les a la pràctica, fan molta llàstima. Què més vol que teories eixorixes el capitalisme desposseït de tots aquells escripturals de femella que alguns socialistes senten?

Si el socialisme fos això que practiquen els Vandervelde, Macdonald, Renaudel, Besteiro, etcètera, etc., no val la pena de sentir ànsies de perfecció ósocial. Allò no representa res més que un liberalisme més o menys ample, un liberalisme gens profitós per als pobres, per als proletaris, per als que sofriren fam i set de justícia. Voleu espectacle més trist que el que representen els socialistes espanyols. Després de l'aventura de 1917, on el poble fou derrotat i mils d'obrers llançats a la misèria més espantosa per a la repressió capitalista, els caps madrilenyans segueixen avui el camí de la claudicació més vergonyosa a canvi d'un lloc, d'un càrec (diguem-hi com vulgueu per a amagar les apariències), on suren i gosen una exceŀlent posició individual. La conducta dels caps del socialisme i els exemples poc edificants que donen, deprimeixen els entusiasmes del poble i obren els ulls a les multituds més confiades.

Es necessari parlar d'aquestes coses, per a què l'obrer sapiga sempre el joc de cartes que li toca jugar.

JOAN FARRÉ I GASSÓ

Per motius que no són del cas explicar, ens veiem privats de publicar el vers setmanal, del nostre redactor Flòk.

Gran festa a Rubí

Diumenge a la nit l'"Agrupació Santiago Rusiñol", de Rubí, representà al teatre del "Centro Republicà", "Iris" i "La revolució al meu barri", del nostre company Angel Samblancat.

Prengueren part en la funció les senyores Coscolla, interpretant els principals papers femenins d'ambdues obres.

No cal dir que Roser Coscolla, actuant de protagonista d'"Iris", féu del seu personatge una creació.

"La revolució al meu barri" obtingué de tot el quadro dramàtic una interpretació meravellosa.

L'autor fou obligat a sortir a escena en tots els actes i a parlar al final de la funció.

Després d'aquesta hi va haver "lunch", cant i discursos.

A més d'En Samblancat, brindaren l'Eduard Sanjuán i En Josep Serra, que havien acompanyat a l'autor d'"Iris" a Rubí.

Quan es feia de dia, tornaren els excursionistes a Barcelona.

NOTES DE FORA DE CASA

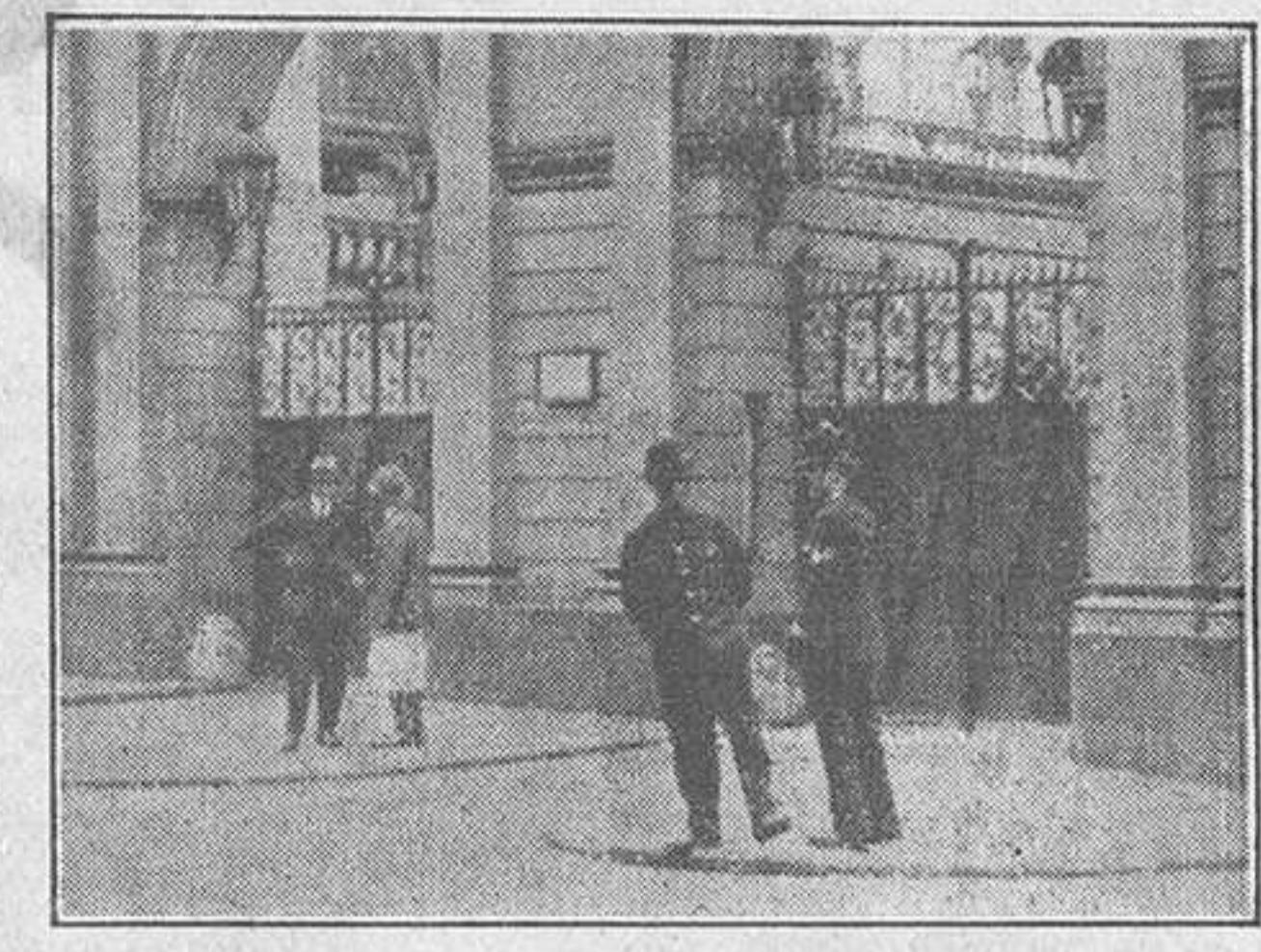
EL REGISTRE DE LA DELEGACIÓ SOVIETICA A LONDRES

Rosengols, l'encarregat d'afers estrangers de la Delegació soviètica de Londres

M. Khinchuk, altre dels complicats en l'afair que ha motivat la ruptura de relacions entre Rússia i Anglaterra

La policia a la porta de Heartbreak House, de Londres, on hi havia instal·lada la Delegació russa

MOSAIC

Fa alguns anys, les nostres donetes, per esstatjar llurs peuets, adquirien blanques espadanyes, que donaven a la seva figura una gràcia afada simpatiquísima.

Avui—tot degenera, que diuen els pessimistes—hem vist pels nostres carrers, espadanyes de tots colors, des de l'estriant verd, al ratbi vermell.

Per què, doneta nostra, et deixes arrossegar per innovacions de fabricants ximples? Deixa al teu peuet l'espadanya blanca, símbol de netesa, que et fa als nostres ulls la dona pulira i senzilla que somniem per mestressa de la nostra llar.

Que si és català, que si no és català, els nostres intel·lectuals estan capificadíssims.

Suposem que haureu endevinat que parlem de Colom.

No fóra més pràctic que, mentre s'aclareix tot això, s'acabés d'ornar el monument?

Ens digueren i llegirem que el "carillon" de la Diputació, tocava cançons quan arribava el torn de tocar hores. Pots dir que no hi entenem amb això de la música a campañades; però és el cas que de dos rellotges, els que treballem manualment i ens tanquem a la biblioteca de Catalunya les hores de lluir, ens quedem sense saber l'hora que és, perquè el de l'Ajuntament està en relació amb els estàndards.

MARCIUS

Trad. d'EN LLURBA

En Primo de Rivera a Barcelona

Diumenge al matí arribà a Barcelona el general Primo de Rivera. Venia de València i féu el viatge per mar en el "Vicente Puchol". Es reberen al moll les autoritats. Assistí a l'homenatge al Capità general, que es celebrà el mateix dia al Saló de Cent. A la nit hi va haver banquet i discursos al Ritz. Dilluns va rebre algunes visites a Capità i dinà amb el governador civil. A les vuit del vespre de dimarts sortí cap a Saragossa i Madrid.

**EL PRESENT NUMERO
HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA**

A un cavaller que ens escriu

Barcelona, 8 de juny de 1927
Senyor J. Sala i Fargas

Navarcles

Molt senyor meu:

He rebut la seva lletra de 6 del corrent, els termes de la qual no han pogut menys que produir-me gran estranyaesa.

El company que ha escrit el sot al qual vostè es refereix, no és un subjecte qualsevol, sinó una persona, com vostè, digna de tots els respectes.

Després, ací, senyor meu, no tenim la costum d'obeir ordres i fer cas de comunicacions de ningú, que no tingui autoritat sobre nosaltres.

Si vostè es considera ofès pel nostre periòdic, acudeixi als Tribunals, que allí li contestarem.

Encara que vostè, en la seva missiva, no es dignà saludar-me, jo ho faig amb la major consideració.

ANGEL SAMBLANCAT.

SAMPEDOR

En aquesta vila, fa un quant temps que no es parla de res més que d'un cas bastante curiós, havent-hi en el mateix barretat (com és natural) un de la capa negra.

Va morir-se a Sampedor una veïna. La família seva va tenir tots els treballs i despeses, i aquell de la capa negra a qui hem alludit, es trobà amb el testament a favor seu, quedant amo de tot el que posseïa la "fulana" i els que la varen cuidar, fumant en pipa.

Això ha fet obrir els ulls als sampedorens, i fan molt bé d'estar a l'aguait, de no voler —i molt menys si temen interessos— visites estranyes a casa seva, ni tractes i relació amb gent de consciència tan negra, perquè no es doni una segona edició de què els uns se'n portin les suades i les mortificacions, i els altres, ben descansats, les pessetes.

A.

SANTA COLOMA DE FARNES

El passat diumenge, amb motiu de la celebració d'un aplec, vora d'aquesta ciutat, vaig anar al lloc anomenat "Les Alzines", on es celebrava.

Hi vaig anar, malgrat de què no sóc amant dels aplecs, desitjosa d'oir la nostra orquestra "Principial".

Pel camí, anava contemplant els bells encisos de la Natura, per aquells bonics paisatges, sense fixar-me en els enraonaments de diferents colles de joves, ja que a part del general d'avui es circumscriví al "charleston", els cabells a la "Ninón", "garçonne" i tota classe de coses insulses.

Però, tot d'una, dues jovencelles, d'alegres facions, passaren pel meu davant.

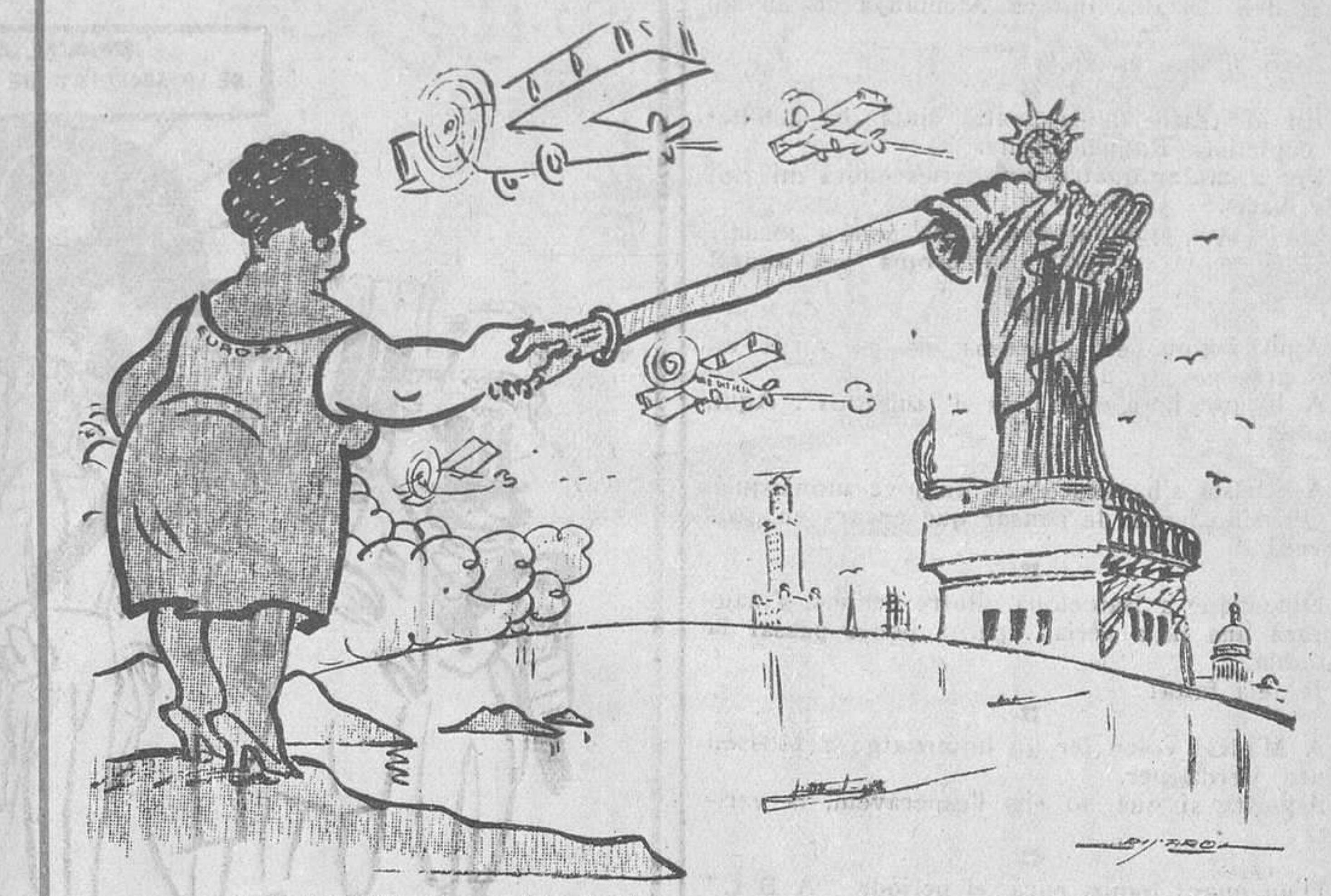
Aviat vaig notar que la seva conversa no era tan vulgar com la de les altres noies, i, encorreguda pel que havia oït a les joveñetes, vaig procurar escoltar-les. Parlaven sobre l'emancipació de la dona, qüestió una mica estranya i no la més pròpia per a tractar en aquells moments.

El seu punt de censura es concretà més directament sobre les dones dites prostitutes. La causa de l'enderrocament de les dones —dienelles—, és aquest gran nombre de dones de la vida alegre; i afegiren an sens fi d'altres coses, totes denigrants, contra d'elles.

Un crit d'indignació forcejava per a sortir del meu cor, davant de tan injustes acusacions; mes, la prudència m'aguantà, cloent els llavis, i no vaig dir res.

Però aquelles fiblades, continuen fent-me sagnar encara, i no he pogut per menys que agafar la ploma, desitjosa de mostrar-les-hi a aquelles xicotetes la seva gran equivocació.

La prostituta és la dona que, per dissort, unes vegades, i per misèria, moltes altres,

LA VERITABLE ENTENTE

Ara sí que ens entendrem!

En una sala d'espectacles de Barcelona s'ha presentat un home dispost a ballar dinseneses quaranta hores.

Quina manera més llàstima de perdre el temps!

Un home jove, no podria dedicar-se a una cosa més útil i més noble que la de fer anar els peus?

A Xina segueix la gresca bèlica que tanta feina dóna a Anglaterra.

Aquests sí que no és fàcil que els enganyin com a xinos!

es veuen obligades a vendre el seu cos, a canvi d'unes miserables monedes.

A la prostituta, no haveu d'odiuar-la, no. Ella no és la causa del nostre endarreriment. Ella és la primera víctima d'aquest estat de coses, en què actualment vivim. Per tant, la nostra missió és d'ajudar-la, d'aplanar-li el camí, a fi de què surti prompte d'aquesta denigrant situació.

Vosaltres feu d'elles el blanc dels vostres odis i, en canvi, obsequieu alegrement a molts joves, sense pensar tan sols que la majoria d'ells són la causa de la seva prostitució, ja que, al meu entendre, és molt més vil el que amb la lluentor del metall compra, que la que per gana es ven. Allunyeu, doncs, de vostres pensaments, jovenetes de Santa Coloma, aquestes injustes idees, i, a l'enemic, despullen el vostre cervell de tots aquests prejudicis que l'emplenen, i afanyeu-vos per a enfortir vostra consciència, i llavors no trobareu obstacles per al vostre alliberament.

JOSEFINA CLOS

ANY II.—NÚMERO 54

BARCELONA.

DIUMENGE 3 JUNY 1927

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA

Al mes. 6 reis

POBLA DE BARCELONA

Trimestre 12 reis

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA

SI SUSCRIPCIONES CONSENTE SEMPRE

100 P. M. 100 P. M.

UN TROS DE PAPER.

LOS GANDULS.

Dolce far sogni.
Loc. italiana.

Alguna mala notícia. De aquellas personas no se opone

ni se oponen a las que se oponen.

Tal vezas se demostren tales si l'haguen

de otra uil o buen, o enemigo o enemiga.

que no se oponen que no se oponen.

que no se oponen que no se oponen

Chamberlain, un altre aviador de debò, ha anat dels Estats Units a Alemanya en un sol vol.

Això sí que és volar!

En un teatre de la nostra ciutat ha debutat la cupletista Raquel Meller.

Per a cantar quatre ximpletries cobra miu duros diaris.

Quin savi, quin artista cobra aquest jornal? Que en farem poca de broma per aquest camí!

Amb Egipte els anglesos els ha sortit un mal gra.

A Egipte ja n'estan tipus d'"anglesos". Aquí, també.

A Rússia s'ha descobert un jove monàrquic. Qui s'ho havia de pensar que encara en quedaven!

Dijen que a Barcelona, dintre de poc, s'inaugurarà una llifnia aèria... per a poder passar la Rambla.

Ja feia fàtia!

A Madrid volen fer un homenatge a Mossèn Cinto Verdaguer.

Aquesta sí que no ens l'esperavem, la veritat!

D'un quant temps ençà, el periòdic "A B C" cultiva l'humorisme.

Sempre és un recurs.

Ha vingut reclamat per aquesta Audiència, fet cèlebre amb el pseudònim d'"El Caballeto Audaz".

Ha vingut reclamat per a aquesta Audiència i està processat.

L'Ajuntament, no sabent com passar el temps, el passa empaitant gats.

I després diran que el nostre no és un Ajuntament de la broma!

Ja sabem—per fi!—com es soluciona el conflicte de la Plaça de Catalunya.

Dijen que volen fer-ni unes ruïnes romanes. Si que farà bonic!

Han dimèsit el Rector, el vice-Rector i els degans de totes les Facultats de la Universitat de Barcelona.

Un altre ianqui—Chamberlain—ha travessat d'un voi l'Atlàntic.

L'Oncle Sam ha demostrat que si és el que té més dòlar, és, també, el que té més ales.

—I pensar que ens reunim tanta gent per a arreglar la pau del món!

A Varsòvia ha estat assassinat l'ambaixador de Rússia.

A Londres hom ha rebentat el pis de la representació soviètica.

A Xina acaben de dictar ordre de detenció contra Borodin.

I doncs, del Dret Internacional, què en fem?

Un nen de cinc anys ha tirat al safaretx a un germanet seu de dues setmanes, amb el qual la mare l'havia deixat soi per a què el curidés.

Aquesta mare!...

No sabem si continua ballant Mr. Charles Nicolas.

Nosaltres sí que seguim ballant. Seguim ballant-la magre.

Imprenta La Campana i L'Esquella : Olm, 8, Barcelona

UN TROS DE PAPER.

LOS GEGANTS!!

Perells mostrats a la hermosura
I negra velles, que mi poso jo a cantar.
De rosas i roses, i ull arrenca una rama,
Y co cosa per gora, i uull plantar.

Tan si x'mon cant pel món tothom entont,
Co la feixa avanç ab i, Ag m'ona
Fam-sols ma seu d'aquí a Tu Sans ressoni,
Mes que m'digui que això es massa crida!

No vull cantar dels temps de la vellera,
Ni la combini d'en Cabrera ab un àngels,
Ni si hi fa bagul terremot a Massilia,
Ta de roses es dins, que no estic prà.

Si apur hò cantar una americana,
Ni amors de ma crida ab un forní,
Ni de cantar Tamboch me dà la gana,
L'himne d'en Garibaldi, que no l'sé.

Que cauti l'hortelà per la verdura,
Que cauti l'andella nines y amants!
Jo no so'l trovador de la hermosura,
Que jo i so'l trovador de LOS GEGANTS!!.

No vull castiar dels temps de la vellera,
que cada un valia un rat.
del rosinyol la serraneca para:
si vull peus cantar, pug re i fa mat.

Ni m'apar hò cantar una americana,
ni amors de ma crida ab un forní,
Ni de cantar Tamboch me dà la gana,
L'himne d'en Garibaldi, que no l'sé.

Que cauti l'hortelà per la verdura,
que cauti l'andella nines y amants!
Jo no so'l trovador de la hermosura,
que jo i so'l trovador de LOS GEGANTS!!.

No vull castiar dels temps de la vellera,
que cada un valia un rat.
del rosinyol la serraneca para:
si vull peus cantar, pug re i fa mat.

Gegants sola han cantat los grans poetas,
sola cabea gegant en los seys cors!..
Ni aunci de la fama, ab sus trompetas
dels gegants han cantat glorias y horros!

Gegant feya de guix lo gran Fidias.
Gegant cantava Ovidi, pés y sol.
Per elis grats sa líra Jermonea.
Per elis cantà Virgili molt y molt!..

Gegants era los deus que ans adoravan
y si per daltos crit arxó no es prou,
gegan era també, lo que ensenavan,
al entrar, à ma dreta, al carrer nou!

Gegant era San Pau, y l'ceil lo crida.
Gegant era dels grossos foliat.
Gegant iosa los dels questa de la dada.
Gegant es lo GRAN DE LA CIUTAT!

Correm que dancats tots, que es la diada
de veure los gegants!... es destrem fren!
Correm, que per quant fassin la passada,
jo tinc tot un carió de paperets!

De lluny tothom los sent, tothom s'hi embeuca,
y s'balla ja, sentimots solo ven.
Tothom los hi vol bé, nos i suca
si a hi passa al devant cap rodri

Perells mostrats a la hermosura
I negra velles, que mi poso jo a cantar.
De rosas i roses, i ull arrenca una rama,
Y co cosa per gora, i uull plantar.

Per ço jo que en mos cants sola me recordo
de coses que fan cosa; son mol grans,
avui deixa ballena y niño gordo,
pera cantar uns goigs a los gegants!

Tan sols doceus mos cant l'hortom entont
como si fos algun coro si en Clave.
Tan sols ma veu d'aquí a Tu Sans ressoni,
mes que m'digui que això es massa crida!

(que cauti l'hortelà per la verdura,
que cauti l'andella nines y amants!
jo no so'l trovador de la hermosura,
que jo i so'l trovador de LOS GEGANTS!!.

Na vull castiar dels temps de la vellera,
que cada un valia un rat.
del rosinyol la serraneca para:
si vull peus cantar, pug re i fa mat.

Ni m'apar hò cantar una americana,
ni amors de ma crida ab un forní,
Ni de cantar Tamboch me dà la gana,
L'himne d'en Garibaldi, que no l'sé.

Que cauti l'hortelà per la verdura,
que cauti l'andella nines y amants!
Jo no so'l trovador de la hermosura,
que jo i so'l trovador de LOS GEGANTS!!.

Na vull castiar dels temps de la vellera,
que cada un valia un rat.
del rosinyol la serraneca para:
si vull peus cantar, pug re i fa mat.

Ni m'apar hò cantar una americana,
ni amors de ma crida ab un forní,
Ni de cantar Tamboch me dà la gana,
L'himne d'en Garibaldi, que no l'sé.

Que cauti l'hortelà per la verdura,
que cauti l'andella nines y amants!
Jo no so'l trovador de la hermosura,
que jo i so'l trovador de LOS GEGANTS!!.

Na vull castiar dels temps de la vellera,
que cada un valia un rat.
del rosinyol la serraneca para:
si vull peus cantar, pug re i fa mat.

Gegants sola han cantat los grans poetas,
sola cabea gegant en los seys cors!..
Ni aunci de la fama, ab sus trompetas
dels gegants han cantat glorias y horros!

Gegant feya de guix lo gran Fidias.
Gegant cantava Ovidi, pés y sol.
Per elis grats sa líra Jermonea.
Per elis cantà Virgili molt y molt!..

Gegants era los deus que ans adoravan
y si per daltos crit arxó no es prou,
gegan era també, lo que ensenavan,
al entrar, à ma dreta, al carrer nou!

Gegant era San Pau, y l'ceil lo crida.
Gegant era dels grossos foliat.
Gegant iosa los dels questa de la dada.
Gegant es lo GRAN DE LA CIUTAT!

Correm que dancats tots, que es la diada
de veure los gegants!... es destrem fren!
Correm, que per quant fassin la passada,
jo tinc tot un carió de paperets!

De lluny tothom los sent, tothom s'hi embeuca,
y s'balla ja, sentimots solo ven.
Tothom los hi vol bé, nos i suca
si a hi passa al devant cap rodri

A LAS EXPOSICIONES

A LA DE PINTURA.

Temple del art, abont degut en eix dia
lluitar la inspiració;

que no tens cap motiu per i alegria
això prou que ho sé jo

Pero aprèn la entenyança que la història
te dona avuy en sech,

y no vulguis mai robar la gloria
del penit i l'brief-tech

A LA DELS ANIMALS.

Lo temps es voire, à se, lo temps es voire
lo temps es de bramar

Gosca lo à talipé, quant viugui l'ostre
ja no deurán avisar

Que pinta, doncha qui vulgi! palla y forá!

garrofas y segons!

de sei tocino d'hou no men veig i hora,

Viva l'proges del mon!

LO SABADENCA.

una exposició dintre de la Exposició

UN BON VIVAN.

No só guapo ni lleig, ni alt ni baix, però això me es

completament indiferent: tothom bona salut que es lo

principal. Na dona cap importància à la hermosura y la bona

forma de las faccions: me yeus cuidados! no se m'en

dona res que los meus ulls sigan negres, blaus o castans,

grossos o petits, mentre siga bona i ista no nescolio res.

«Que m'importa que lo meu nas siga xato per competir de ser grec o romà? lo que jo ull es que m'fassan sentir bò la olor de la rosa y la vanília. Si tinc una boca grossa, això meua ab més comoditat; si això calvo, meua feya à pentinatura, si lo meu veire es gros, això indeu un punt about per la meua cara.

Com tinc tos sofisticats, no he de cogar cap

ni cap empleu: só amo de mi mateix y sempre fagi lo

que dins la gana. No m'entredo ni me admiró per res,

perque may es contó ai res, pero en canvi rich molt

soriat perque se aprofitaren de tot. Menys quan tinc gana,

dech quan tinc act i patiuvei de responder,

de si la alegria que té es fugida jura que m'

esmoljo y en guardaro prou de duplir, ve un dia en que la trovo ab un rival, allà en mi despatx de ella y busco per un altre costat. Tinc un fondo de filosofia que no m'permets que tan poca cosa.

Los uns diuen que se bressa, los altres que tinc talent.

Alguns sevius diuen que són insensibles, que no tinc amor propi, molta gent creu que soi un home original.

Dihen que ab un tinent iudic, jo crec que ja

no tinc tinch prou. Ademés, que no se la estil que tinc, ja sé molt temps que no conso, solament mai occupo es

emparellar le. «D'acord m' en dona la viure deu anys mes

mes, con tal que la cosa que viuigui los anys i no hui

viscul un sol de bocota la vida; encara que jo no s'viu

viu que quaranta i àuré tres mes prou que ellis